

Zdechlina

1. Vzpomeňte, duše má, nač za letního rána,
jak stvořeného pro lásku,
jsme přišli: u cesty zdechlina rozežraná
na horkém loži z oblázků,
2. s nohama nahoru, jak žena všeho znala,
a potíc jedy zpod žáru,
nedbale, nestoudně dokořán otvírala
své břicho plné výparů.
3. Na tuto hnilobu zářilo slunce zlobně,
jak dopéci by chtělo tu
a velké Přírodě zas vrátit stonásobně,
co spojila kdys v jednotu;
4. a nebe patřilo, jak zdechlina v své slávě
jako květ rozvíjí se dál.
Takový silný puch, že vy jste z toho v trávě
div neomdlela, na nás vál.
5. A mouchy bzučely nad břichem, z jehož hniloby
dralo se černo páchnoucích
pluků larv, valících se jako černý sirob
podél těch cárů živoucích.
6. To všechno klesalo a stoupalo jak vlna,
či perlilo se praskajíc;
to tělo, řekl bys, nafouklé mlhou zplna,
množí se, žije ještě víc.
7. Ten svět tak prazvláštní zněl hudbou, jako v dálce
peřeje nebo vítr zní,
či zní, které se obrací na opálce
za rytmického třesení.
8. Tvary se stíraly a jenom snem už byly,
na dávném plátně lehýnce
hozeným náčrtem, jež mistr v pravou chvíli
dokončí dík jen vzpomínce.
9. Tam za skalisky nás pozorovala vztekla
neklidná psice, číhající
na chvilku, kdy se zas zakousne do roztoklé
mršiny, z níž teď nemá nic.
10. A přece jedenkrát budete, není zbylí,
jak tohle svinstvo plné much,
vy, hvězda očí mých, vy, slunce mého žití,
vy, vášeň má i strážný duch!
11. Ano! jak tohleto, královno spanilosti,
svátostmi zaopatřenou
vás dají do země práchnivět mezi kosti,
pod tučnou travu zelenou.
12. Pak rcete, krásno má, těm červům, kteří v šeru
polibky žrát vám budou dál,
že božskou podstatu i tvar svých lásek věru,
ač dávno tlí, jsem uchoval!

přel. Fr. Hrubín

Zdechlina

1. Co viděli jsme, vzpomínáte, duše má,
v tom sladkém ranním letním dnu:
na cestě ležela odporná zdechlina
zkraje na loži z oblázků.
2. Nohama nahoře jak žena bez studu
cynicky a za posměchu
světu předvádí své tělo plné jedu,
pot se jí vaří na břichu.
3. Slunce dál paprsky pálí na to hnití,
aby se dál rozložilo,
stokrát Matce přírodě chce navrátiti,
co dohromady drželo.
4. Nebe zíralo na pyšnou krásu kostí,
až rozevře se jako květ,
puch byl hrozný tak, že v trávě vedle cesty
jste snažila se neomdlet.
5. Černá skvrna much na těle bzučí v hnisu
a z něj pluky se valily
larev plovoucích v rosolu a slizu,
maso jakby oživilo.
6. Všechno klesá, zdvihá se jak vlny v moři
a uvnitř se převaluje;
ve válci nafouklém bublá to a bouří,
žije, dál se rozmnožuje.
7. A plní tento svět svou hudbou prazvláštní,
šum větru, vody, která vře,
tichý klapot mlýna, kde v rytmu šelestí
zrno na sítu mlynáře.
8. Pryč jsou tvary, zbyly sny jak na počátku,
náčrtek v koutě zasutý
na plátně malíře, který na památku
pořídil podle paměti.
9. Zlým zrakem psice za skálou nás větří
pro úlovek, jenž ztratila,
číhá na kostru, ta po právu jí patří,
jen na chvíli se vzdálila.
10. – Přece jednou budete podobným kusem,
jaký leží kdes na hnoji,
hvězdičko očí mých, sluníčko mé duše,
má vášni i můj anděli!
11. Ba! je to tak, královno milostiplná,
také půjdete pod kytky,
po svátosti poslední pohřební hlína
zplesnivět nechá ostatky.
12. Má krásko! vzkazte všem těm červům v hrobě,
až políbí vás kusadly,
že své lásky chovám pouze v božské formě,
ne, jak se bídne rozpadly. (Petr Krul)